

ELIZABETH
PETERS

KIOKAN

ZMIZENI
NEFERTITI

Copyright © 2017 by MPM Manor, Inc.

All rights reserved.

Translation © Hana Černá 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu The Painted Queen

přeložila Hana Černá

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-888-1

JEDNA

ALEXANDRIJSKÝ PŘÍSTAV nabízí úchvatný výhled na panorama bílých domů s červenou střechou v rámu azurově modré oblohy a moře. Nenavštívila jsem Alexandrii poprvé, proto vím, že zdi domků jsou umazané od bláta a poničené hrubými čmáranicemi a na ulicích se člověk brodí po kotníky v příšerně páchnoucích odpadcích. Vždycky jsem si velice přála, abychom město opustili co nejdříve.

Nicméně mou úzkost pokaždé rozptýlilo vřelé přivítání místních. Informace o našem příjezdu se rozšiřovala prostřednictvím mně záhadné komunikační sítě operující v Egyptě – ještě jsme byli na lodi, když k nám doléhaly nadšené výkřiky. „*As-salám 'alajkum*, Mistře kleteb. *Marhaba, ja Sitt Hakim!*“

Egyptané milují přezdívky a tu Emersonovu jistě netřeba vysvětlovat. Odjakživa tvrdím, a budu tvrdit, že manžel je nejvýznamnější egyptolog devatenáctého století (po Kristu), a ačkoli současné století je v plenkách, nepochybuju, že si Emerson svou pověst udrží. Jeho fyzická konstituce dokonale ladí s intelektem, prolétlo mi hlavou, když se postavil vedle mě k zábradlí. Vítr mu cuchal hustou černou hřívu a safírově modré oči jiskřily vzrušením. Hodlali jsme totiž pokračovat ve vykopávkách v obzvlášť

zajímavé lokalitě, již jsme museli v předešlé sezoně neplánovaně opustit.

Mé jméno Sitt Hakim znamená „paní doktorka“. Sice jsem nestudovala medicínu, nicméně jsem docela šikovná ošetřovatelka. Manželova trefná poznámka: *Když někomu poručíš žít, neodvází se zemřít*, byla nepochybně míněna sarkasticky, přesto v sobě skrývá zrnko pravdy. Pro zotavení je zásadní pozitivní přístup a důvěra k ošetřovateli.

Ale to jsem poněkud odbočila.

Emerson halasně reagoval na uctivé pozdravy pochybných „starých kamarádů“, kterých měl podle mého soudu příliš mnoho. Já jsem žoviálně mávala slunečníkem a bavila se, když členové vítacího výboru prozřetelně couvli o pár kroků. Nemálo pověřčivých místních totiž považovalo můj parazol za pomůcku s kouzelnou mocí. Nepopírám, že se stal užitečnou zbraní nejen proto, že oběť ránu slunečníkem nečekala, ale hlavně z důvodu konstrukce. Všechny slunečníky jsem si dala vyrobit podle svých specifických potřeb – s pevnou ocelovou špicí.

V doprovodu několika Emersonových obdivovatelů, jejichž oddanost nebyla zas natolik hluboká, aby od něho nepřijali štědrý bakšiš, jsme se zavazadly nastoupili do vlaku do Káhiry. Na káhirském nádraží jsme se stali hlavními protagonisty vítacího týátru jako v Alexandrii. Nechápu, jak se mohla zpráva o našem příjezdu rozšířit tak rychle, protože nás na nástupišti očekávalo několik Emersonových přátel. Smířila jsem se s nevyhnutelným zpožděním, když tu se hloučkem prodrál mladý muž ve formálním dopoledním obleku. „Profesor Emerson?“ oslovil manžela. Pozastavila jsem se nad neznalostí toho člověka, protože Emersonovu vysokou, statnou postavu znal celý Egypt. „Posílá mě pan Maspero s prosbou, zda mu prokážete tu laskavost a co nejdřív se za ním zastavíte,“ pokračoval muž.

„Ach Bože, co jsi zas provedl?“ zvolala jsem. Emersonův komplikovaný vztah s ředitelem Kanceláře pro dohled nad archeologickým průzkumem mé zděšení ospravedlňuje. Jakmile jsem postřehla, jak se manželovi zablýskalo v očích a bojovně vysunul bradu, pokračovala jsem. „Jakým blahým skutkem sis vysloužil pochvalu pana Masperoa? Nepochybuju totiž, že se ti chystá poblahopřát, nebo tě dokonce i požádat o pomoc při řešení –“

Emerson mě zarazil hlasitým zakašláním. Nezbylo mi než uznat, že jsem to s komentářem poněkud přehnala.

„Sdělte panu Masperovi, že se dostavím, jakmile se ubytujeme a odpočineme si po dlouhé cestě,“ požádal Emerson toho chlapíka tónem nepřipouštějícím diskusi. Mladý muž se po zdvořilé úkloně odporoučel.

Emerson se otočil ke mně.

„Peabodyová, vážně se musíš zsměšňovat těmi svými nekonečnými komentáři? Otravný Francouz nestál za víc než strohé přikývnutí a ledový pohled.“

V té souvislosti dodávám, že Emerson neměl nic proti Francouzům, kteří dostali povolení mít nadále pod kontrolou oddělení archeologických nálezů poté, co Britové převzali jiná vládní oddělení. Emerson posuzuje většinu lidí nestranně a s upřímnou kritičností: archeology, kteří zdaleka nedosahují jeho úrovně (tedy většina z nich), byrokraty, turisty a novináře, jakož i úředníky z Kanceláře pro dohled nad archeologickým průzkumem.

„Emersone,“ dotkla jsem se jeho paže, „co se týká ubytování, to na parníku –“

„Nevyhovovalo ti? V tom případě si, drahá, zasloužíš strávit pár dnů v hotelu Shepherd.“

Přesně tohle jsem měla v úmyslu, pouze jsem se obávala, že budu manžela muset dost přemlouvat, protože elegantní hotely nesnáší. Naše loď byla ještě v Luxoru, ale jak znám svého muže, navrhl by ubytovat se u nějakého

známého nebo v obyčejnějším – tedy méně čistém – hotelu. Proto mě nečekaně velkorysý návrh upřímně dojal. Řekla jsem to Emersonovi a láskyplně mu stiskla ruku.

V recepci nás přivítali jako vážené hosty a po krátkém čekání, kdy pohotově přestěhovali hosty do jiného pokoje, jsme byli uvedeni do našeho obvyklého apartmá.

„No,“ zadíval se Emerson na hromadu zavazadel, co bylo třeba vybalit, „asi se vydám za Masperoem. Je nezdvořilé nechat ho čekat.“

Emerson neumí úspěšně používat triky a úskoky. Nevzpomínám si, že by někdy dbal na to, aby pana Masperoa neurazil.

„Emersone, máš snad v úmyslu navštívit Masperoa beze mě?“ otázala jsem se.

Místo aby celkem oprávněně namítl, že mé jméno při pozvání nepadlo, důrazně mě napomenul, ať nezveličuju a že návštěvu klidně odloží. Své rozhodnutí doplnil tolikerym zaklením, že jsem si o jeho vážnosti nedovolila pochybovat. „Tak se aspoň zajdu projít a podívám se ke starým známým,“ řekl. „Poradíš si sama?“

Upřela jsem na něho překvapený pohled. „Proč ne, drahý? Co by se mi tady mohlo stát?“

Vzala jsem houbu, osušku, mýdlo a odebrala jsem se do koupelny napustit vanu. Za chvíli stoupaly ke stropu chomáče horké páry a voňavá lázeň mě bubláním vábila jak bájně Sirény. Se spokojeným vydechnutím jsem se do ní ponořila až po uši.

Před několika lety hotel Shepherd nestačil vyhovět všem zájemcům o ubytování, proto byly některé koupelny přestavěné na pokoje a dveře vedly rovnou do chodby. Nepřemýšlela jsem o této nevýhodě až do okamžiku, kdy se dveře otevřely a dovnitř vtrhl statný muž.

V prvním okamžiku mě nezahlédl, protože vana byla umístěna ve výklenku, kam nebylo ode dveří vidět, poskytl

mi tak chvilku, abych si ho důkladně prohlédla. Stál tam poněkud dezorientovaný, otáčel se na všechny strany. Na to, že byl skutečně těžká váha hrubých rysů a s mozolnatými rukama, měl tvrdový plášť i kalhoty velmi elegantní. Jediným neobvyklým prvkem na jeho zjevu byl monokl ve zlaté obroučce posazený na levém oku.

Muž nebyl ozbrojený, patrně považoval za zbytečné jít do koupelny se zbraní. Odjakživa jsem zastávala názor, že nejlepší obranou je pohotový a prudký útok, bohužel má momentální pozice mi zabránila v akci. Jedinou zbraní byla kostka mýdla, houba a ručník. Hustá koupelová pěna bezpečně zakrývala mou nahotu. Ještě stále jsem zvažovala strategii, když muž udělal dva kroky a spatřil mě. Zvedl ruce a s prsty hrozivě roztaženými jako dravčí pařáty mě obdařil drsným a současně poněkud přiblblým úsměvem. „Vy!“

„Pane,“ oslovila jsem ho ledovým tónem, „patrně jste přehlédl, že je zde obsazeno. Ihned odejděte.“

Jeho odpověď byla pozoruhodná stejně jako jeho zjevení. Jednou rukou se dotkl hrdla, zasípal: „Vražda!“ a skácel se.

Ve stejném okamžiku se ve dveřích objevil Ali, člen ochranky, jejíž povinností je patrolovat na chodbách, nasměřovat hosty do správného pokoje a zabránit rušení jejich klidu během pobytu. Zůstal stát vyjevený, s ústy dokořán.

„Co to má znamenat, Ali?“ obrátila jsem se na něho podrážděně, jakmile vstoupil. „Jak se sem ten vetřelec dostal? Kde jsi byl?“

Odpověděl podle mého očekávání – věnoval se jinému návštěvníkovi a muže si nevšiml.

„Okamžitě zavolej hoteliéra,“ nařídila jsem.

„Ale na podlaze je to tělo, paní –“

„Jdi a zavři za sebou dveře!“

Vylezla jsem z vany a navlékla si župan a bačkory. Nepochybovala jsem, že muž je mrtvý (v diagnóze mě utvrdila střenka nože zapíchnutého v zádech), ale považovala jsem za svou povinnost přesvědčit se, zda mu přece jen nemůžu nějak pomoci.

Marně jsem se pokoušela nahmatat puls. Nemýlila jsem se – vetřelec byl po smrti. Chystala jsem se prohlédnout kapsy tvídového pláště, když se dveře rozlétly a za skupinkou zvědavců čouhala Emersonova ramena a hlava. Zpráva o vraždě se rozlétla neuvěřitelnou rychlostí, Ali patrně cestou do přízemí hlasitě lamentoval. Lidé do sebe šťouchali, postrkovali se a ozývaly podrážděné poznámky, když vtom je překřičel Emersonův zvučný hlas. „Z cesty, čumilové! Nevíte, kdo jsem?“

Nikdo ho neznal, nebo jim na něm nezáleželo; dav se rychle zvětšoval. Emerson vypadal rozčileně, ve tváři rudý a zadýchaný, ale kupodivu se dokonale ovládal. „K čertu,“ bručel, „co zas vyvádíš, Peabodyová? Kdo je ten muž na podlaze? Známe ho?“

„Neřekla bych, Emerson. Právě jsem mu chtěla prohledat kapsy, jestli nenajdu nějaké doklady.“

„Dovol, Peabodyová...“ Odstrčil mě a otočil tělo na bok. Rysy tváře strnuly do posmrtného šklebu, oči připomínaly dva temné oblázky.

„Hmm,“ mumlal Emerson při vyprazdňování kapes. „Bankovky, účtenky... a tohle.“

Na kousku tvrdého papíru velikosti obyčejné vizitky bylo rukou napsáno jediné slovo.

„Jidáš,“ přečetli jsme s Emersonem jednohlasně.

„Co to, sakra, znamená?“ zamračil se manžel.

„Že by obvinění?“ napadlo mě. „Jidáš zradil Ježíše. Pokud si pamatuju, nikoho jsem nezradila.“

„Tady je další zvláštní věc... Vypadá to na monokl,“ pokračoval Emerson.

„Měl ho nasazený, když vešel,“ vysvětlila jsem. „Asi mu při pádu spadl z nosu.“

Manžel si dřepł na paty a zadíval se na mě. „Myslím, že to je poprvé, co jsem slyšel o zločinci s monoklem. Nesedí mi k němu. Monokly přece nosí spíš aristokrati, ne?“

„Je to znak tajného společenství, Emersone,“ řekla jsem.

„Tajného společenství??“ zvolal Emerson. (Dva otazníky jen chabě naznačují důraznost manželovy otázky.)

„Zavři dveře, Emersone,“ kývla jsem znechuceně ke skupince zvědavců. Pak jsem pokračovala. „Nikdy předtím jsem toho člověka neviděla, z čehož usuzuju, že ho někdo najal, aby mě přinejmenším jednou provždy zneškodnil. Jednou provždy, Emersone. Chápeš? A pokud jde o ten monokl, víš stejně dobře jako já, jak jsou v dnešní době výjimečné. Dokonce ani soudci je už nenosí. V tomhle případě jistě slouží jako poznávací znamení mezi jednotlivými členy tajného společenství.“

„Znovu se ptám,“ zazněl hlas z chodby, „zavolá někdo konečně policii?“

Pan Baehler, majitel hotelu, vstoupil do pokoje. Při pohledu na tělo zoufale zasténal. „Proboha, opět paní Peabodyová!“

Jeho nárazka mě popudila. „Ujišťuju vás, pane Baehlere, že mě nijak netěší, když se v mé blízkosti vraždí. Volal jste policii?“

„Někdo to už zařídil,“ povzdechl si nešťastný hoteliér. Majitelé luxusních hotelů raději řešili problémy bez strážců zákona, bohužel v tomto případě to nepřipadalo v úvahu. Hluk na chodbách napovídal, že počet zvědavců se zvětšuje.

„Rychle do pokoje, Peabodyová,“ pobídl mě manžel. „Už slyším těžké kroky mužů zákona. „Pokusíme se je co nejdéle odrážet. Převlékní se laskavě do vhodnějšího oděvu.“

Poté zajistil dveře zástrčkou a vrátili jsme se do obýváku probrat, co bych si měla obléknout. Má garderoba

obsahovala mimo jiné nové šaty, které jsem si kvůli Emersonovi chtěla obléknout – šarlatové s černými puntíky, bohatě zdobené černou krajkou. Nakonec jsem usoudila, že pokud se bude den vyvíjet ve stejném stylu, je moudré vyjít událostem vstříc připravená a ozbrojená.

Můj pracovní oblek, sezonu co sezonu zdokonalovaný, sestával z pevných bot, kalhotové sukně přiměřené délky, haleny a blejzru s mnoha praktickými kapsami a koženého opasku s poutky na veškeré potřebné pracovní nástroje. Emerson mě přesvědčil, abych se pro dnešek opasku vzdala, protože pomůcky stále cinkají a navíc některé mají ostré hrany. Musela jsem se tedy spokojit se slunečníkem. Emerson probíral papíry, co vytáhl z kapes pláště zavražděného.

„Posaď se, Peabodyová.“ Posunul se na kanapi a udělal mi místo. „Provedla jsi něco v poslední době?“ vyrukoval na mě

„Prosím, Emersone?“

„Je dost brzy, aby po tobě šel nájemný vrah, drahoušku. Na tyhle záležitosti jsem zvyklý koncem sezony, kdežto letos jsme ještě nedorazili na pracoviště, a neměla jsi čas vyprovokovat útok. Nebo... Nebo snad ano?“

„Nechápu, Emersone.“

„Je to jednoduché. Pokud jsi během posledních dvou hodin nespáchala nic, čím bys v někom vyvolala vražedné choutky, pak jde o tvé aktivity z minulosti. Napadá tě něco?“

„Ne,“ odpověděla jsem, ale připouštím, že jsem se zamyslela. „Jestli chceš, sepišu seznam starých nepřátel,“ navrhla jsem ochotně.

„Starých nepřátel? Eh, to by trvalo moc dlouho.“

Komentovat manželovu jízlivou poznámku jsem považovala za zbytečné. „Našel jsi v těch papírech něco užitečného?“

„Útržek s tvým jménem a číslem apartmá.“

„Zajímavé. Důkaz, že jsem se měla stát obětí. Ještě něco?“

Emerson mi podal další útržek. Přečetla jsem text nahlas. „Oktavius Buddle. Bez adresy. Netuším, kdo je pan Buddle... možná další vrahova oběť. Musíme ho varovat.“

„Před mrtvým vrahem?“ vybuchl Emerson.

„Úkladní vrahové se občas pohybují ve skupinách, Emersone.“

Vykulil na mě oči. „Peabodyová, kam chodíš na takové informace, prosím tě? Úkladní vrahové se nepohybují v tlupách. A navíc – jak chceš pana Buddlea varovat, když nevíš, kdo je a kde ho hledat?“

„Ano, tohle vidím jako problém,“ souhlasila jsem. „Zapomněla jsem se zeptat: Byl vrah ozbrojen?“

„Nepotřeboval zbraň,“ zabručel Emerson, „stačilo, aby tě těma tlapama přidržel pod vodou. Máš obdivuhodný smysl pro čistotu, drahá, přesto mě občas napadne, že si lázně dopřáváš příliš často.“

Kromě dusání těžkých policejních bot v koupelně se již nepříhodilo nic zvláštního. Již dříve nám přinesli poštu a úhledná hromádka dopisů čekala na otevření. Abych efektivně strávila čas čekáním na ohlášenou návštěvu policie, začala jsem korespondenci třídit. Vítací karty od známých archeologů jsem odkládala, protože jsem doufala, že najdu dlouho očekávaný dopis.

Ačkoli byla naše minulá pracovní sezona velmi úspěšná, skončila několika událostmi znepokojujícími především Nefret. Stali jsme se s Emersonem jejími neoficiálními pěstouny a brali ji jako vlastní dceru. S Nefret jsme se setkali poprvé v odlehlé oáze v Západní poušti, kde její otec našel útočiště po útěku před povstáním mahdistů v Súdánu. Tenkrát bylo Nefret třináct. Když vyrostla, uctívali ji jako velekněžku bohyně Isis. Pro anglickou dívku pocházející ze ctihodné a – jak jsme později zjistili – velmi

zámožné rodiny to byl jistě neobvyklý životní příběh. Samozřejmě jsme ji vzali zpět do Anglie a s pýchou sledovali její další osud. Vystudovala medicínu a začala pracovat jako chirurg na klinice v Luxoru, která poskytovala péči ženám bez rozdílu společenského postavení. Z toho důvodu také zaměstnávala přednostně ženy-lékařky.

Nefret měla – jak ostatně každý smrtelník – také některé nedobré vlastnosti: výbušnou povahu a někdy se rozhodovala neuváženě. To také stojí za nešťastným manželstvím s mužem, z něhož se vyklubal neuvěřitelný násilník. Následkem jeho násilné smrti Nefret potratila, což – vzhledem k povaze otce dítěte – bylo možná i požehnáním, jenže ona to viděla jinak. Na radu našeho rodinného lékaře doktora Willoughbyho jsme Nefret odvezli na věhlasnou psychiatrickou kliniku v Paříži. Díky pevné vůli se zotavila z depresí a dokončila studium. Ostatně na bolavou duši není účinnějšího léku než tvrdá práce.

„Dobrá zpráva od Nefret, Emersone!“ zaradovala jsem se. Otočil se ke mně s dychtivým výrazem v očích, a tak jsem pokračovala. „Za pár dnů přijede za námi.“

„Myslíš, že už je na tom tak dobře?“

„Přečti si to sám,“ podala jsem mu dopis.

Pozorovala jsem, jak mu mizí chmury z čela. „Zdá se, že je zas ve své kůži. Víš jistě, že –“

„Mládí jen tak něco nezlomí, drahý. Nefret je dost vyrovnaná, aby smutek překonala, poučila se z omylů a uzavřela minulost.“

„Tos vystihla, drahoušku,“ prohlásil Emerson poněkud halasně. „Je báječné, že se s naším děvčetem konečně uvidíme. Co tam, sakra, pořád dělají?“ ohlédl se otráveně ke dveřím koupelny.

„Snad odstraňují tělo, ne?“

„Doufám. Člověka netěší, když mu v koupelně leží mrtvola.“

„Nebud' tak ironický.“

„Cože?“ zamračil se manžel. Pak vytáhl z kapsy složený list papíru, rozevřel ho, okamžik do něho civěl, opět ho složil a strčil zpět do kapsy.

„Říkáš, že ten chlapík před smrtí něco řekl?“ obrátil se na mě.

„Přesně dvě slova: Vy a *vražda*“, odpověděla jsem.

„Držel se reality.“ Emerson znovu vytáhl list papíru, rozložil ho a zamračeně do něho zas koukal. „Víš jistě, že vyslovil právě tahle dvě slova?“

„Naprosto, Emersone. Zatím mám sluch v pořádku.“

„O tvém dobrém sluchu nepochybuju, jen o schopnosti umírajícího přesně artikulovat.“

„Přišel jsi na něco jiného?“ otázala jsem se lehce sarkastickým tónem.

„Přiznávám, že nikoli.“

„Tak proč ses ptal, jestli jsem dobře slyšela?“ nechápala jsem.

„Protože každou chvíli slyšíš *vražda*. Nesejde na tom, co řekl nebo neřekl; nejdůležitější je kartička s tím jménem. *Jidáš*. Domnívám se, že právě to je klíč k rozuzlení.“

„Možná stojí zato... Emersone, přestaň s tím a poslouchej mě,“ okřikla jsem manžela, protože zase sahal do kapsy. „Co tě na tom papíru tak fascinuje? A vůbec – kdes ho vzal?“

„Někdo ho zasunul pod dveře,“ zabručel.

„Takže jde o nějaký vzkaz,“ poznamenala jsem unaveně. „Proboha, Emersone, přestaň mumlat. Komu je ta zpráva určena: mně nebo tobě?“

„Oslovení nebylo nutné,“ procedil Emerson. „Je tu napsáno: *Kde jste byl?* Význam je snad jasný, ne? Kde jste byl, když vaší manželce hrozil vražedný útok? A následuje stejně jednoznačný dodatek: *Naštěstí jsem ji hlídal*.“

„Ale to je –“

„Někdo tě nespustil z dohledu a zapíchl toho parchanta dřív, než se k tobě dostal. Já jsem to nebyl!“ dodal Emerson hlasem o oktávu výš, až zařinčela okna.

Bylo mi jasné, že se přestal ovládat. Vyskočil z křesla, namířil si to ke dveřím, a jak jsem správně předpokládala, začal pobíhat po chodbě tam a zpátky, prudce odstrkoval lidi a hulákal na ně. Chtěla jsem na něho zavolat, avšak usoudila jsem, že mu lehká fyzická aktivita prospěje a pomůže zbavit se emočního přetlaku. Jinak bylo jeho běsnění k ničemu. Zdálo se málo pravděpodobné, že by v hotelu bydlel Sétos, a i kdyby, Emerson by ho stejně nepoznal. Náš starý nepřítel je mistr převleků.

Ovšem autorem vzkazu musel být Sétos. Jistě se dopoledne tísnil v davu na chodbě. Nikdo jiný než Mistr zločinu – nebo *geniální zločinec*, jak jsem Sétose nazývala já – nedokázal manžela tak rozzuřit. Emerson odmítal oba pseudonymy. První považoval za teatrální, druhý dokonce za lichotivý.

Pravé jméno nebo něco o jeho rodině jsme se dosud nedozvěděli. Přezdívka Sétos odkazuje na egyptského boha Séta, nepřítele benevolentního Osira a jeho syna Hóra. Sétose jsme tedy považovali za ztělesnění zla. Egyptské náboženství je ovšem daleko komplikovanější. Bůh Sét ztělesňoval benevolenci i zlo, vše podle okolností. Měl mnoho povinností, ale nemíním zacházet do podrobností a nudit čtenáře sáhodlouhým výkladem. O egyptském božstvu se lze dočíst v jakémkoli objemném svazku v knihovně.

Tak jako jeho boží předchůdce, měl podle mého názoru i náš starý nepřítel několik kladných vlastností. V jedné nezapomenutelné situaci mi projevil zvláštní oddanost – několik hodin mě totiž věznil. Musím dodat, že se choval jako dokonalý džentlmen, přestože jsem ho při nezdařeném pokusu o útěk udeřila do hlavy. Od všímavého člověka jako já by se dalo čekat, že po tolika hodinách strávených společně

Sétose bezpečně poznám kdekoli. Bohužel se tak nikdy nestalo, protože – jak jsem podotkla dříve – je mistrem v přestrojování. Během několika let vstupoval do našeho života jednou jako prchlivá postarší Američanka, jindy neschopný anglický aristokrat, či různé jiné lidské typy. Věděla jsem jen, že je vysoký a statný, ale v situaci, již jsem právě zmínila, maskoval pravou podobu hrozivým vousem a knírem. Nejsem si jistá ani barvou jeho vlasů – což je koneckonců nepodstatné, protože obarvit si vlasy je to nejsnazší.

Když jsem v úvahách dospěla až sem – což zabralo mnohem méně času než jim dát písemnou podobu –, zašla jsem ke dveřím požádat Aliho, aby nám přinesli čaj. Pak jsem se zas usadila na pohovce a očekávala vývoj situace.

V první řadě se dostaví policie. Zřídka totiž mají strážci zákona k dispozici očitého – a dovolím si dodat tak zkušného – svědka zločinu. Nicméně jsem již měla co do činnosti se zdejší policií, která projevila značnou neochotu přizvat mě k asistenci. Když jsem tedy vyčerpala míru trpělivosti, chystala jsem se vyšetřovatele vyhledat sama – a vtom někdo zaklepal.

Do pokoje vjel Ali se servírovacím stolkem, následován dalším mužem. Hned jsem ho poznala a radostně vyskočila z lenošky. Thomas Russell byl můj starý známý a nesmírně mě potěšilo, že mě poctil osobní návštěvou, místo aby se omezil na formální vítací dopis. Býval vyslancem v Alexandrii, ale před časem získal místo policejního šéfa v Káhiře. S blond vlasy a klidnýma hnědýma očima nepatřil ke klasickým krasavcům, byl však inteligentní a velice kultivovaný.

Pogratulovala jsem mu k zaslouženému povýšení. „Mám vaši návštěvu považovat za formální, pane Russelle, nebo si se mnou vypijete šálek čaje?“ usmála jsem se.

„S potěšením si dám čaj, paní Emersonová, ale musím vám také položit několik otázek týkajících se té vraždy.

Jakmile jsem se dozvěděl, že jste se nechtě do případu zapletla, rozhodl jsem se zajít za vámi osobně.“

„Jste velmi laskavý. Cukr? Mléko?“

„Bez mléka, tři kostky cukru,“ přál si pan Russell. „Ani ne tak laskavý jako sobecký, madam. Málokdy mám šanci vyslechnout očitého svědka vraždy.“

„*Pokus* o vraždu,“ upřesnila jsem a vložila do šálku třetí kostku cukru. „Emerson se domnívá, že ten chlápek mě přišel oddělat.“

Russell se rozesmál, ale hned se ovládl a zvážněl. „Promiňte. Rozesmál mě váš, ehm... bezstarostný a věčný tón,“ omlouval se.

„Neomlouvejte se. Někteří považují mé reakce za neobvyklé, ale časem si na ně zvyknou.“

„Nepochybně. No, víte, že s panem profesorem souhlasím? Džentlmen přece nevrází jen tak do koupelny... k dámě! I kdyby se tak stalo, okamžitě se omluví a vycouvá. Tenhle chlap se neuměl slušně chovat. Podle vzhledu a způsobů soudím, že pocházel z nižších vrstev. Tak hrubé rysy...“

„Identifikovali jste ho?“

„Je brzy, paní Emersonová. Není to místní zločinec, ty dobře znám. Je tady cizí. Řekl nebo udělal něco, podle čeho byste odhadla národnost nebo identitu?“

Ve zkratce jsem popsala incident. „Měl u sebe kartičku se jménem Jidáš.“

Russell jen trhl obočím, jinak zachoval profesionálně nečitelný výraz. „Můžu ji vidět?“ zeptal se.

„Jistě... Ach, promiňte, myslím, že si ji Emerson při své roztržitosti strčil do kapsy, ale tím jménem jsem si na-prosto jistá. Taky jsme mu našli v plášti další kousek papíru s číslem našeho pokoje. Byl na cestě sem, když mu někdo vrazil nůž do zad. Lekl se a omylem otevřel vedlejší dveře. Na druhém papíře stála zajímavá poznámka: Oktavius Buddle.“

„Netušíte, co to znamená?“

Napadaly mě různé možnosti, jen jsem nechtěla zatěžovat Russellovu profesionálně logickou mysl. „Vůbec. Je mi líto, že vám nejsem nijak nápomocná.“

„Mýlíte se,“ zakroutil Russell hlavou a zvedal se k odchodu. „Říkáte, že podle přízvuku ho tipujete na Brita. Popis jeho osoby pošleme telegraficky Scotland Yardu. Pozdравte, prosím, profesora. Mrzí mě, že jsme se minuli.“

EMERSON ODCHÁZÍ a vrací se, kdy ho napadne, přitom málokdy kouká kolem. Předpokládá, že mu každý uhne z cesty, a nevědomky smete každou překážku. Když prudce otevřel dveře do obývacího pokoje, škobrtl o nějaký předmět. Tentokrát se naštěstí podíval na práh, a mně se naskytl pohled, jak se komicky drobnými krůčky snaží té věci vyhnout. Ve své odborné intuici hned vytušil, že jde o něco vzácného.

„Odkud se to tady, sakra, vzalo?“ nesl mi předmět ukázat.

Šlo o malovanou, detailně vyřezávanou, asi deseticentimetrovou hlavu, odlomenou těsně pod rameny od trupu sošky v podobě mumie, které Egypťané ukládali do hrobky se zesnulým, aby mu usnadňovaly posmrtný život a vykonávaly potřebné služby. Hlava představovala faraona s přimhouřenýma očima, výraznými lícními kostmi, plnými rty a protáhlou bradou; hlavu měl ozdobenou královskou modrou válečnou pokrývkou hlavy a na čele symbol kobry. Předmět jsem snadno identifikovala, protože tento umělecký styl se pěstoval v jediném období starověkého Egypta, a to v době vlády Achnatona, zvaného pohanský faraon. Zavrhl totiž veškeré egyptské božstvo ve prospěch nového boha Atona, opustil Théby a usadil se v novém hlavním městě, v současnosti nazývaném Tell el-Amarna.

„Amarna,“ řekla jsem.

„Taky si myslím,“ mnul si Emerson bradu, což mívával ve zvyku, když se hluboce zamyslel nebo byl v rozpacích. „Kdo ji sem přinesl a proč? Tuhle pozoruhodnou hlavičku někdo oddělil od trupu bez vědomí nebo povolení archeologů. Veškeré nálezy musí být uchovány do konce sezony. Pracovník kanceláře pro dohled na průzkumem si je prohlédne a rozhodne, který –“

„To je mi jasné,“ přerušila jsem manžela netrpělivě. V poslední době si totiž osvojil zvyk začít místo jednoduché odpovědi s obsáhlou přenáškou, podobně jako náš syn Ramses. Oba to musím co nejdřív odnaučit.

„Vraťme se ke tvé původní otázce,“ pokračovala jsem, „proč sem někdo tu hlavu přinesl.“

„Napadl mě jeden důvod,“ pronesl Emerson nejistě, což se k němu vůbec nehodilo.

„Výborně, drahý,“ pokusila jsem se mu dodat odvahy.

„Ta rozbitá soška je zakódované poselství: Amarna – škody, rabování, ničení.“

„Dokonale výstižné!“ zvolala jsem. „Jsi geniální, Emerson. Berme to jako volání o pomoc... o okamžitou pomoc. Hned posílám Selimovi telegram, že jsme na cestě, ať parník připluje co nejrychleji. Jestli mi pomůžeš balit –“

„K čertu!“ zahřměl Emerson. „Zase jednou – jako obyčejně – odbočujeme ve chvíli, kdy s tebou chci rozumně promluvit.“

„Nepovídej, Emerson!“ prohodila jsem ironicky.

Než jsem stačila pokračovat, předešel mě. „Využijme výhody dočasného klidu ke shrnutí – a od začátku. Jak je možné, že se ve tvé koupelně ocitl mrtvý muž? A buď stručná, prosím.“

„Však není o čem mluvit, Emerson. Užívala jsem si koupel, když dovnitř vklopýtal umírající chlap a padl na zem. K útoku muselo dojít bezprostředně před vstupem, protože v takovém stavu by daleko nedošel.“

Emerson si zapálil dýmku. „Netvrdila jsi kdysi zrovna ty, že pokud je osoba zraněna ostrým nožem s úzkou čepelí, často trvá i pár minut, než si to uvědomí? Ve chvíli, kdy ten muž zkolaboval, nemusel se vrah pohybovat nablízku.“

„Máš pravdu,“ přiznala jsem. „A spáchal čin tak rychle, že ani náhodný svědek nic nepostřehl. Přátelské bouchnutí do zad, žoviální –“

„Stačí, Peabodyová,“ zarazil mě Emerson.

„Zeptejme se ochranky, jestli si nevšimla přátelského setkání dvou mužů.“

„Jakkoli obdivuju tvou fantazii, drahá, tvůj barvitý scénář může být pouze jedna z několika možností,“ konstatoval Emerson.

„Uveď další.“

„Postrkování, klopýtání, či pomocná ruka na rameni,“ reagoval Emerson pohotově. „Dav krvelačných turistů valících se chodbou a odstrkujících každého, kdo jim stál v cestě.“

„Nepřeháníš?“

„Nevím. Sama jsi viděla matrony se semknutými rty a výrazem, jako by jim hotel patřil.“

Považovala jsem za povinnost bránit ženské pohlaví. „I muži se tak chovali. A mnozí byli ve vojenských uniformách.“

„Dobrá, dobrá,“ připustil Emerson, „Nechme hašteření a vraťme se k jádru věci.“

„Mrtvý muž na podlaze v mé koupelně,“ napověděla jsem mu.

„Přesně tak. Nějaký čas potrvá, než ho identifikují. Je třeba tady sedět a marnit čas?“

„Není, Emersone, pan Russell mě už vyslechl.“

„Russell tady byl?“

„Ano. Považuji za velmi zdvořilé, že se dostavil osobně. Litoval, že jste se nesetkali.“